

“Un nen veu per primera vegada el cel, i estrena el cel”

Catherine L'Ecuyer, investigadora i divulgadora de temes relacionats amb l'educació. Tinc 38 anys. Sóc advocada. Vaig néixer al Quebec i visc a Barcelona, aquí em vaig enamorar i em vaig casar. Tenim 4 fills (de 3 a 7 anys). Em dedico a la consultoria d'empreses. Hauríem de tornar a educar i deixar d'inculcar. Sóc catòlica, em vaig convertir amb 16 anys.

Per què no plou cap amunt?! ", em va preguntar el meu fill.

Què tendre.

En realitat no buscava una resposta, és la manera que tenen els nens d'admirar-se davant una realitat que és però que podria no haver estat. La sorpresa és el motor de la motivació del nen. Chesterton deia ...

Un savi.

... "En cada infant totes les coses del món són fetes de nou i l'univers es torna a posar a prova". Un nen veu per primera vegada el cel, i estrena el cel. Creix meravellat pel que l'envolta. Si t'hi fixes, de camí a l'escola les mares tiren dels nens, només les àvies caminen al seu costat.

Una observació de la qual aprendre.

Els nens s'aturen meravellats perquè han vist alguna cosa que brilla a terra..., i les mares diuen: "Deixa aquesta porqueria!".

Què fem?, Arribar tard a l'escola?

El que sigui menys aixafar la seva sorpresa. La sorpresa és el desig de coneixement, és no donar el món per descomptat, per això hem d'educar en la sorpresa.

I com es fa?

La sorpresa requereix llibertat interior. Segons Tomàs d'Aquino, hi ha dues fases en el coneixement: la primera és el descobriment i la invenció, i la segona, la disciplina i l'aprenentatge. Hem invertit l'ordre: a les escoles s'aprèn de fora cap a dins, no de dins cap a fora.

El fora és invasiu.

Patim la síndrome de la sobreestimulació a causa d'uns quants experiments amb rates: van posar unes rates en una gàbia fosca i altres en un laberint amb rodes i rampes. Les segones resolien millor els problemes. Així van arribar a la conclusió que a més estímuls, més intel·ligència.

Entre la manca d'estímuls i l'excés hi ha d'haver el punt mitjà.

Avui els estudis relacionen la sobreestimulació amb problemes d'aprenentatge.

Estem en l'era de les pantalles.

Estem creant nens saturats. Innocents sèries infantils tenen una mitjana de 7,5 canvis abruptes d'imatge per minut. Quan aquests nens s'enfronten al ritme de la vida real, tot els impacienta i avorreix. Existeixen estudis que relacionen hores de televisió en la infància

amb problemes d'atenció i trastorn de l'aprenentatge.

Cal recuperar el silenci.

Les pantalles estridents torben l'únic aprenentatge sostenible del nen: descobrir el món per si mateix i al seu ritme. Einstein deia que la fórmula de l'èxit era el treball, més el joc, més el silenci. Mai havíem tingut tanta informació i mai no havíem après tan poc.

És una preocupació mundial.

El premi Nobel Herbert Simon deia que la informació consumeix atenció de qui la rep. En conseqüència, una gran quantitat d'informació crea un empobriment de l'atenció.

La multitasca és avui habitual en nens.

I ja sabem que dividir l'atenció la minva. El nen sobreestimulat es converteix en un adolescent que ho ha vist tot i ho ha tingut tot, té el desig bloquejat.

El sistema educatiu tampoc ajuda.

Tots naixem originals i morim còpies, deia Carl Jung. En lloc de treure el millor de cada un, el sistema educatiu inculca. I s'emmotlla al supòsit "nou ritme infantil" a base de pantalles. No obstant això, els alts directius d'empreses tecnològiques de Silicon Valley envien els seus fills a una escola d'elit que fa bandera de no utilitzar tecnologia en les aules.

Un nou esnobisme californià?

El seu argument és que l'ordinador impedeix el pensament crític, i que ja tindran temps d'aprendre i de gestionar

aquesta eina. Cal evitar que vegin la vida com una pantalla on succeeixen coses, procurar que descobreixin el sentit a través de la vida real, i respectar el seu ritme.

És lent.

Sí, des del nostre punt de vista són com cargols, i no obstant això ells tenen la clau de la felicitat: viure amb intensitat i sorpresa cada moment present. Això és natural per als nens, no els ho robem.

Serà el meu propòsit per al 2013.

Si deixem que vegin i visquin coses que no els corresponen, les etapes s'acceleren. L'edat de la infància és l'edat del joc, de la imaginació, si no la passen de petits, seran adults immadurs.

El consum, els seus missatges els atrapen.

El consumisme és la forma més letal i directa de matar la sorpresa d'un nen. Quan saturem els seus sentits amb tot el que vol no li deixem desitjar les coses, i així el nen comença a donar el món per descomptat.

... A pensar que tot li cal.

Sí, que les coses, o pitjor, que les persones han de comportar-se com ell vol, i els seus capritxos es converteixen en ordres, i apareixen les rebequeries i els disgustos a conseqüència de la frustració que li provoca que la realitat no s'adapti al que desitja.

Això fa molta pena.

Educar en la sorpresa és educar el nen en l'agraïment per la vida, per la bellesa i el misteri que l'envolta.

Ima Sanchís

Un adult peritó.

La ment intuïtiva és un regal sagrat i la ment racional és un servent fidel. Hem creat una societat que ret honors al servent i ha oblidat el regal, deia Einstein. Catherine L'Ecuyer, en l'assaig *Educar en el asombro* (Plataforma), hi afegeix: "Matar la imaginació, l'admiració i la creativitat d'un nen per inculcar-li com més aviat millor i contra la seva naturalesa una actitud raonable és típic d'una societat freda, crítica i calculadora. Fem els nens a la nostra mesura. El nen és un adult petitó". Aquesta advocada va començar a investigar temes relacionats amb l'educació quan va néixer el seu primer fill, i el seu blog té més de 7.000 visites al mes.

(LA VANGUARDIA. LA CONTRA. Divendres, 11 de gener del 2013)